

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เริ่มต้นใหม่...ได้อะไรมากกว่าที่คิด

“ทุกคน อย่าลืมเขียนเรื่องเล่าร้าวพลัง ส่งกันนะจ๊ะ”

วสุนธรา ปราบปราม

หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน

งานการพยาบาลป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ

การพูดคุยในหลาย ๆ ครั้งก็เหมือนเขาก็ได้สอน

ประสบการณ์ชีวิตหลาย ๆ อย่างให้ฉันอีกด้วย การทำงานที่นี้ทำให้ฉันได้เห็นชีวิตที่แตกต่างของผู้คนมากมาย เห็นสังขรณ์ของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย วนเวียนเข้ามาซ้ำ ๆ มันทำให้ฉันรู้สึกว่าการปฏิบัติงานในฐานะพยาบาลที่นี้ ไม่ใช่แค่การให้ความรู้ คำแนะนำหรือแนวทางในการดูแลผู้ป่วย แต่สภาพจิตใจและความรู้สึกของผู้ป่วยและญาติที่ต้องเผชิญกับโรคจนทำให้ร่างกายเกิดการเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ ก็สำคัญไปไม่น้อยกว่ากัน ดังนั้น ความเข้าใจ เข้าใจ ความเห็นใจ เป็นผู้คอยรับฟังและให้คำปรึกษา เสมือนพลังบวกและกำลังใจสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้ป่วยและญาติมีความมั่นใจในการดูแลยามเมื่อความเจ็บป่วยมาเยือน และสามารถใช้ชีวิตอยู่กับสิ่งที่มันได้เกิดขึ้นแล้วอย่างรู้เท่าทันและมีสติ

การทำงานในแต่ละวัน ก็เหมือนการมาทำหน้าที่ของตนเองตามที่ได้รับมอบหมาย ได้รับคำตอบแทนเป็นเงินเดือน แต่สำหรับฉัน มากกว่านั้นคือ ความอึดอ้อมใจ จากคำขอบคุณ รอยยิ้ม บางครั้งอาจจะปริ่มน้ำตาจากการได้ระบายความอัดอั้นตันใจเพียงเพราะแค่อยากมีใครสักคนคอยรับฟังและเป็นห่วงเป็นใยความรู้สึกของเขาบ้าง

การได้เป็นที่พึ่งของใครสักคน มันทำให้ฉันรู้สึกถึงความมีคุณค่าในตนเอง เป็นการทำประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน แต่กลับทำให้หัวใจรู้สึกพองโตทุกครั้งที่ได้ดูแลใครสักคน

คำพูดของหัวหน้าดังขึ้นในเช้าวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังนั่งทำงานอยู่ “เอ่อ เขียนเรื่องอะไรต่ออะ หนูเพิ่งย้ายมาอยู่ นึกไม่ออกเลยพี่” ฉันกระซิบกับพี่อีกคนที่นั่งข้าง ๆ และคิดกับตัวเองว่า เราเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน ประสบการณ์ก็ยังไม่เยอะ แล้วอย่างนี้จะเล่าเรื่องอะไรดีล่ะ แค่นี้ก็รู้สึกท้อแท้แล้ว มากกว่าจะเป็นการร้าวพลังนะสิ ว่าแล้วก็ลองมานั่งทบทวนสักหน่อยว่าช่วงเวลา 3-4 เดือนที่ผ่านมา เราได้เจอกับอะไรมากบ้าง

ดิฉันเป็นบุคลากรคนหนึ่งอยู่ในโรงพยาบาลรามาธิบดีเวลาล่วงเลยผ่านไปจากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ในที่สุดก็ย่างเข้าสู่ปีที่ 13 ของการทำงานในองค์กรแห่งนี้ แต่ไม่ใช่ 13 ปีของการทำงานที่นี้หรอกนะคะ ที่ผ่านมามีโอกาสได้ทำงานในหน่วยงานอื่นมาบ้างพอควร ทุก ๆ ที่ย่อมมีความราบรื่นและปัญหาปะปนกันไป และในบางครั้งก็มีเหตุให้ฉันต้องตัดสินใจโยกย้ายตามการเปลี่ยนแปลงและความจำเป็นที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงชีวิต จนปีใหม่ที่ผ่านมามีโอกาสได้เริ่มงานใหม่อีกครั้ง ณ ที่แห่งนี้ “หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน” ภายใต้อาสาสมัครชายคาหลังเดิม “รามาธิบดี” ถึงจะปฏิบัติงานในฐานะพยาบาลมานาน แต่พอต้องกลายมาเป็นน้องใหม่ ก็รู้สึกประหม่าและตื่นตื้นอยู่ไม่น้อย กังวลว่าเราจะทำงานตรงนี้ได้หรือไม่ เพื่อนร่วมงานจะรู้สึกกับเราเช่นไร เกิดคำถามขึ้นภายในใจมากมาย แต่ก็ตั้งใจว่า ถึงอย่างไรเราก็จะพยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

ณ ที่แห่งนี้ ฉันได้ทำงานร่วมกับคนในทีมจำนวนมากมาย ต่างเพศ ต่างวัย ต่างความคิด แต่ทุกคนต่างมีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีอะไรก็สามารถปรึกษา ให้คำแนะนำ และฟังพากันได้เสมอ โดยการทำงานในทุก ๆ วัน ฉันได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์ทั้งจากรุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนรุ่นเดียวกัน ทุก ๆ คนคือครูผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ฉัน ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้ป่วยและญาติที่เข้ามารับคำแนะนำ